

[Veistrup.]

ærede Medlem maa gaa ud og søge et nyt Grundlag, for dette duer ikke.

Jeg skal i øvrigt ikke gaa ind i en Polemik hverken med den ærede Ordfører (Hauch) eller med det ærede Medlem, der talte for de Konservative (Lange), og jeg skal ikke blande mig i den Redegørelse, de fremkom med vedrørende Ændringsforslagene om Prisforhøjelser og Skattespørgsmaal. Hver Ting til sin Tid, om jeg saa maa sige! Jeg tror, det er rigtigt, at vi foreløbig behandler de Spørgsmaal, som Lovforslaget omfatter. Vi har den ene Gang efter den anden erklæret os villige til at drøfte alle disse Forhold Landbrugets Produktion vedrørende, den Dag der forelaa selvstændige Forslag derom for os.

Det ærede Medlem, der talte for de Konservative, kom med en ejendommelig Bemærkning henvendt til det 14de tingvalgte Medlem (Jensen-Aale), idet han sagde, at man ønskede ikke at modtage Støtte til sine Vælgere. Ja, det er maaske en overflødig Bemærkning, det ærede Medlem her fremsatte, for det kan jo være, at Vælgerne selv unddrager dem deres Støtte. Det ærede Parti excellerer i Negativitet, saa det kunde jo alligevel være, at Vælgerne en skønne Dag, uden at der behøvede at fremsættes noget Ænske derom, fratager dem den Støtte, det ærede Medlem talte om.

Jeg skal, idet jeg henviser til den Betænkning, der er afgivet af Socialdemokrater og Radikale, slutte med at sige, at vi gaar imod de mange Ændringsforslag, der er stillet, og at vi vil yde den stærkeste Modstand imod hele den Prisfordyrelsespolitik, som de Konservative og Venstre er kommet ind paa.

Blang: Jeg vil gerne have Lov til at gøre nogle faa Bemærkninger til et enkelt Afsnit af mit Partis Ændringsforslag, nemlig Kapitel 3., Foranstaltninger til Fremme af Afsætningen af Kvæg og Oksekød. Nu har en Lovgivning paa dette Omraade været praktiseret her i Landet nogen Tid, og det har været muligt at faa et Overblik over, hvorledes denne Ordning har virket. Jeg for mit Vedkommende har dannet mig den Anskuelse, at Ordningen har virket uheldigt og det paa to Omraader, dels ved en alt for vidtreden Destruktion, dels ved, at de danske Landsdele ikke er blevet stillet lige efter Loven. Jeg skal ganske kort uddybe dette.

Hvad det første angaar, tror jeg, jeg tør sige, at det var Rigsdagens Mening, da man i sin Tid skred til Destruktionsord-

ningen, at man ønskede fjernet fra det indenlandske Marked de Dyr, der er uegnede til at anvendes her, det vil sige tuberkuløse Dyr, ældre Kreaturer og utrivelige Kreaturer; vi har aldrig haft noget indenlandsk Marked for disse Kreaturer, og det udenlandske Marked er som bekendt lukket. Men det er en Kendsgerning, at i Ly af denne Destruktionsordning er der destrueret i Tusindvis af Kreaturer, der har været førsteklases Fødemidler, unge, fede Køer og Tyre. Med den Indstilling, jeg har over for Livet, vil jeg ikke være i Stand til at tage politisk Medansvar for denne Maade at omgaaes Fødemidler paa. Der kan ingen Velsignelse følge af en saadan Fremgangsmaade, mindst af alt i en Tid, hvor mangfoldige Hjem er saaledes stillede, at de maa indskrænke Forbruget af Kød. Hvis man nu hæver Priserne saa stærkt, at man endogsaa opnaar, at det kan betale sig at opdrætte Dyr med Destruktion for Øje, saa forekommer det mig rigtignok, at man er kommet lidt for langt paa den anden Side af almindelig sund Fornuft.

Med Hensyn til det andet Punkt, Forholdet mellem Landsdelene, skal jeg ogsaa gøre et Par Bemærkninger. Det er som bekendt saaledes, at hvis man ønsker at anvende Kreaturer til Menneskeføde, belægges de med en Statsafgift, en underlig og i Virkeligheden for mig horribel Tanke. Nu har man gaaet og drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt Varen ikke fordyres for meget paa Vejen fra Producent til Forbruger, og saa gaar man her lige modsat hen og indfører en bevidst og statsautoriseret Fordyrelse af Levnedsmidler paa deres Vej fra Producent til Forbruger. Den Fordeling, der sker af den indkommende Afgift, foretages jo efter en højere Visdom, og denne højere Visdom er af den Beskaffenhed, at den er til stor Fordel for Hovedlandet mellem de tyvende Have, medens Landsdelene østerpaa har at betale. For den Landsdels Vedkommende, som jeg indtil nu har haft den Ære at repræsentere her i dette høje Ting, stiller Forholdet sig saaledes: fra 13. Marts 1933 til 1. Juli 1934 har Bornholm maattet udrede en Afgift paa 151 470 Kr. for de Kreaturer, den bornholmske Befolkning har skullet fortære, og til Gengæld har man fra den Kasse, som denne Afgift er gaaet ind i, modtaget 96 155 Kr. Det vil altsaa sige, at denne Ø, der paa Grund af sin isolerede Beliggenhed og deraf følgende højere Fragter for Foderstoffer og for de Kreaturer, der skal føres over, altsaa mindre Priser for dem, er haardere ramt end noget andet dansk Amt, hvad Landbruket